DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

24. oktober 1996 *

I sag C-73/95 P,

Viho Europe BV, Maastricht (Nederlandene), ved advokat Werner Kleinmann, Stuttgart, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 8, rue Zithe,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 12. januar 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-102/92, Viho mod Kommissionen (Sml. II, s. 17),

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bernd Langeheine, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

* Processprog: tysk.

støttet af

Parker Pen Ltd, Newhaven (Det Forenede Kongerige),

intervenient,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne C. N. Kakouris og H. Ragnemalm (refererende dommer),

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. april 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 14. marts 1995 har Viho Europe BV i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af den af Retten i Første Instans afsagte dom af 12. januar 1995 (sag T-102/92, Viho mod Kommissionen, Sml. II, s. 17; herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten i Første Instans frifandt Kommissionen for appellantens påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 30. september 1992 om afvisning af appellantens klage af 22. maj 1991 (herefter »den anfægtede beslutning«).

2 I den appellerede dom har Retten foretaget følgende konstateringer:

»1. Sagsøgeren, det nederlandske selskab Viho Europe BV (herefter benævnt 'Viho'), driver virksomhed med engrosforhandling af kontorudstyr og importerer og eksporterer sådant udstyr.

...

4. Parker Pen Ltd (herefter benævnt 'Parker'), der er et engelsk selskab, producerer et omfattende sortiment af skriveredskaber og andre tilsvarende varer, som selskabet sælger overalt i Europa gennem datterselskaber eller uafhængige forhandlere. Salget og markedsføringen af Parker-produkter gennem datterselskaberne såvel som datterselskabernes personalepolitik kontrolleres af en områdegruppe bestående af tre direktører, nemlig en områdedirektør, en finansdirektør og en marketingdirektør. Områdedirektøren er medlem af moderselskabets bestyrelse.

5. Den 19. maj 1988 indgav Viho efter forgæves at have forsøgt at komme i forretningsforbindelse med Parker og få leveret Parker-produkter på vilkår, der svarede til de vilkår, Parker's datterselskaber og uafhængige forhandlere havde opnået, en klage i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter benævnt 'forordning nr. 17'), hvori selskabet klagede over, at Parker forbød sine forhandlere at eksportere dette selskabs varer, opdelte det fælles marked i markeder svarende til de nationale markeder i medlemsstaterne og på disse nationale markeder opretholdt kunstigt høje priser på Parker-produkter.

6. I anledning af denne klage indledte Kommissionen en administrativ procedure med det formål at undersøge aftalerne mellem Parker og dette selskabs uafhængige forhandlere.

7. Den 22. maj 1991 indgav Viho endnu en klage over Parker, der blev registreret i Kommissionen den 29. maj 1991, og hvori selskabet gjorde gældende, at den salgspolitik, som Parker havde iværksat, og som gik ud på at forpligte datterselskaberne til kun at forhandle Parker-produkter inden for de områder, der var blevet tildelt dem, udgjorde en overtrædelse af artikel 85, stk. 1, i EØF-traktaten (nu EF-traktaten, herefter benævnt 'traktaten').

8. Efter at Parker den 16. april og den 31. maj 1991, inden for rammerne af undersøgelsen af aftalerne mellem Parker og selskabets uafhængige forhandlere, havde fremsat sine bemærkninger som svar på den meddelelse af klagepunkter, som Kommissionen havde tilstillet selskabet den 21. januar 1991, blev der i Bruxelles den 4. juni 1991 afholdt en høring, hvori deltog repræsentanter for Viho, API, Herlitz og Parker.

9. I de supplerende bemærkninger, som Parker efter anmodning fra Kommissionen fremkom med den 21. juni 1991, erkendte selskabet, at lokale handlendes forespørgsler vedrørende levering af varer henvises til Parker's datterselskaber i de pågældende områder, der er de rette til at tage sig af sådanne forespørgsler. Således henvistes det nederlandske selskab Viho, der havde anmodet om at få leveret varer fra Parker's tyske datterselskab, af dette til Parker's nederlandske datterselskab, som det påhviler at levere de ønskede varer.

10. Den 5. marts 1992 meddelte Kommissionen i medfør af artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42), at den agtede at afvise klagen af 22. maj 1991 med den begrundelse, at Parker's datterselskaber er absolut afhængige af Parker Pen UK og ikke har nogen reel selvstændighed. Kommissionen udtalte, at det af Parker etablerede salgssystem efter dens opfattelse holdt sig inden for de grænser, der ifølge Domstolens praksis udelukker en anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 1, hvorfor der ikke fandtes grundlag for at fastslå, at dette salgssystem gik videre end nødvendigt for en normal opgavefordeling

inden for en koncern. Den oplyste desuden, at der for eventuelt at nå til det modsatte resultat forinden måtte gennemføres nye undersøgelser og indhentes yderligere oplysninger.

11. Viho bestred i sine bemærkninger til Kommissionen af 6. april 1992, at der med den af Parker-koncernen gennemførte henvisningspolitik kunne foreligge en rent intern foranstaltning i det omfang, tredjemand dermed afskæres fra frit og efter ønske at foretage indkøb hvor som helst på det fælles marked, samt i det omfang, tredjemand derved tvinges til udelukkende at indkøbe varer hos det lokale datterselskab på hjemstedet. Selv om intet er til hinder for, at en koncern tilrettelægger sin afsætning således, at den overlader det til et datterselskab at markedsføre dens produkter i en medlemsstat, kan den dog ikke uden at gøre sig skyldig i en misbrugslignende adfærd tvinge køberne til udelukkende at foretage indkøb hos et bestemt datterselskab.

12. Under henvisning til den klage, Viho havde indgivet den 19. maj 1988, vedtog Kommissionen den 15. juli 1992 beslutning 92/426/EØF om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/32.725 — Viho/Parker Pen, EFT L 233, s. 27), hvori den på den ene side fastslog, at Parker og Herlitz havde overtrådt traktatens artikel 85, stk. 1, ved at indsætte et eksportforbud i en aftale, der var indgået mellem dem, og på den anden side pålagde Parker en bøde på 700 000 ECU og Herlitz en bøde på 40 000 ECU. De søgsmål, Herlitz og Parker anlagde henholdsvis den 16. og den 24. september 1992 til anfægtelse af denne beslutning, er blevet afgjort ved to domme afsagt af Retten den 14. juli 1994 (henholdsvis sag T-66/92 og sag T-77/92, Sml. II, s. 531 og 549), der i mellemtiden er blevet retskraftige.

Den anfægtede beslutning

13. Den 30. september 1992 afviste Kommissionen Viho's klage af 22. maj 1991. Kommissionen anførte i beslutningen, at det af Parker indførte integrerede

salgssystem, der varetager forhandling af selskabets varer i Tyskland, Frankrig, Belgien, Spanien og Nederlandene gennem datterselskaber, som er etableret i disse lande, måtte anses for at være i overensstemmelse med de kriterier, der ifølge Domstolens praksis kan begrunde, at traktatens artikel 85, stk. 1, ikke finder anvendelse, idet 'datterselskaberne og moderselskabet udgør en økonomisk enhed, inden for hvilken datterselskaberne ikke har nogen reel selvstændighed ved fastlæggelsen af deres markedspolitiske linje', og idet 'tildelingen til hver af Parker-datterselskaberne af et bestemt salgsområde ... ikke går ud over, hvad der normalt anses for nødvendigt med henblik på en rimelig opgavefordeling inden for en koncern'. Kommissionen fandt desuden, at Parker retmæssigt uden at tilsidesætte forbuddet mod karteller kunne afslå at handle med Viho til de samme priser og på de samme betingelser som dem, der var blevet givet selskabets uafhængige forhandlere.«

3 Det fremgår af den appellerede dom, at appellanten navnlig nedlagde påstand om annullation af den anfægtede beslutning, mens Kommissionen nedlagde påstand om frifindelse.

4 Til støtte for sine påstande fremførte appellanten tre anbringender. For det første, at traktatens artikel 85, stk. 1, var tilsidesat, for det andet, at traktatens artikel 86 var tilsidesat, og for det tredje, at traktatens artikel 190 var tilsidesat.

5 Vedrørende det første anbringende om tilsidesættelse af traktatens artikel 85, stk. 1, fastslog Retten indledningsvis følgende i den appellerede dom:

»31. Anbringendet om overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1, falder i to led. Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Parker's salgssystem, hvorefter datterselskaberne er forpligtede til at henvise ordrer fra kunder, der er etableret i andre medlemsstater, til datterselskabet i kundens land, er led i den samme målsætning som de udtrykkelige forbud mod eksport til eneforhandlerne, nemlig en opdeling i nationale markeder og disse markeders opretholdelse med henblik på at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for det fælles marked.

Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at dette system udgør en forskelsbehandling af samtlige handelspartnere, idet der derved i strid med traktatens artikel 85, stk. 1, litra d), anvendes ulige vilkår for ydelser af samme værdi.«

6 Vedrørende det første led af det første anbringende om forbuddet for Parker's datterselskaber mod at levere Parker-produkter til kunder i andre medlemsstater end den, hvor datterselskabet er beliggende, fastslog Retten følgende:

»47. Det bemærkes indledningsvis, at Domstolen for så vidt angår bedømmelsen efter traktatens artikel 85, stk. 1, af aftaler, der er indgået inden for en selskabskoncern, har fastslået, at 'når datterselskabet ikke har reel frihed til at tilrettelægge sin politik på markedet, kan forbuddene i artikel 85, stk. 1, anses for uanvendelige i dets forhold til moderselskabet, med hvilket det danner en økonomisk enhed' (dom af 14.7.1972, sag 48/69, ICI mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 151, præmis 134, org. ref.: Rec. s. 619). Endvidere har Domstolen i den ovenfor nævnte dom i sagen Ahmed Saeed Flugreisen m.fl. fastslået, at '... artikel 85 [finder] ikke anvendelse, når den omhandlede aftale er indgået mellem virksomheder, der i egenskab af moder- og datterselskab tilhører samme koncern, dersom virksomhederne udgør en økonomisk enhed, inden for hvilken datterselskabet ikke har nogen reel selvstændighed ved fastlæggelsen af sin markedspolitiske linie', hvortil tilføjedes, at 'en sådan økonomisk enheds adfærd på markedet kan dog være omfattet af artikel 86'. Det fremgår desuden af Rettens praksis, at traktatens artikel 85, stk. 1, kun omhandler forholdet mellem økonomiske enheder, der er i stand til at konkurrere med hinanden, men ikke aftaler eller samordnet praksis mellem virksomheder i samme koncern, såfremt virksomhederne udgør en økonomisk enhed (dom af 10.3.1992, forenede sager T-68/89, T-77/89 og T-78/89, SIV m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1403, præmis 357).

48. For det første står det i nærværende sag fast, at Parker's datterselskaber i Tyskland, Frankrig, Belgien og Nederlandene er helejede datterselskaber. For det andet

fremgår det af Parker's redegørelse for datterselskabernes virksomhed, der ikke bestrides af sagsøgeren, at datterselskabernes salgs- og marketingvirksomhed ledes af en områdegruppe, der er udpeget af moderselskabet, og som navnlig kontrollerer salgsmål, bruttofortjeneste, salgsomkostninger, 'cash flow' og varelagre. Denne områdegruppe fastlægger også, hvilket produktudvalg der skal udbydes, kontrollerer reklamevirksomheden og giver instrukser vedrørende priser og rabatter.

49. Retten fastslår på grundlag heraf, at Kommissionen med rette i punkt 2 i beslutningen beskriver Parker-koncernen som 'en økonomisk enhed, inden for hvilken datterselskaberne ikke har nogen reel selvstændighed ved fastlæggelsen af deres adfærd på markedet'.

50. Dernæst bemærkes, at ifølge Domstolens praksis skal begrebet virksomhed 'i en konkurrenceretlig kontekst forstås som en økonomisk enhed i relation til den pågældende aftale, også når denne økonomiske enhed juridisk set udgøres af flere fysiske eller juridiske personer' (dom af 12.7.1984, sag 170/83, Hydrotherm, Sml. s. 2999, præmis 11). Endvidere har Retten fastslået, at 'EØF-traktatens artikel 85, stk. 1 ... er rettet til økonomiske enheder bestående af menneskelige, materielle og immaterielle ressourcer, der forfølger et økonomisk mål på lang sigt, og som kan medvirke ved overtrædelse af bestemmelsen' (dom af 10.3.1992, sag T-11/89, Shell mod Kommissionen, Sml. II, s. 757, præmis 311). Således er, når det gælder anvendelsen af konkurrencereglerne, moderselskabets og datterselskabets fællesskab om markedsadfærd vigtigere end disse selskabers formelle adskillelse, der er et resultat af deres status som selvstændige juridiske personer.

51. Heraf følger, at forbindelserne inden for en økonomisk enhed ikke, da disse forbindelser ikke hviler på en overenskomst mellem indbyrdes økonomisk uafhængige parter, kan udgøre en aftale eller en samordnet praksis mellem virksomheder, der begrænser konkurrencen i traktatens artikel 85, stk. 1's forstand. Når et datterselskab, som det er tilfældet i den foreliggende sag, selv om det er en selvstændig juridisk person, ikke selvstændigt fastlægger sin adfærd på markedet, men

følger de instrukser, der meddeles det direkte eller indirekte af moderselskabet, som det er et helejet datterselskab af, er forbuddene i artikel 85, stk. 1, uanvendelige på forholdet mellem datterselskabet og det moderselskab, som det danner en økonomisk enhed med.

52. Det kan ganske vist ikke udelukkes, at den af Parker iværksatte salgspolitik, hvorved datterselskaberne forbydes at levere Parker-produkter til kunder, der er hjemmehørende i andre medlemsstater end den, hvor datterselskabet er etableret, kan bidrage til at opretholde og opdele de forskellige nationale markeder og dermed modvirke en af de fundamentale målsætninger i forbindelse med gennemførelsen af det fælles marked, men det fremgår ikke desto mindre af den ovenfor citerede retspraksis, at en sådan politik, når den gennemføres af en økonomisk enhed som Parker-koncernen, inden for hvilken datterselskaberne ikke har nogen selvstændighed ved fastlæggelsen af deres adfærd på markedet, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 85, stk. 1.

53. Retten finder på denne baggrund, at Kommissionen med rette har fastslået, at 'datterselskabernes adfærd derfor må henføres til moderselskabet', og at 'det integrerede salgssystem, hvorefter salget af Parker-produkter i Spanien, Frankrig, Tyskland, Belgien og Nederlandene sker gennem helejede datterselskaber, der er etableret i disse lande, opfylder betingelserne ifølge Domstolens praksis for, at artikel 85 ikke finder anvendelse'.

54. Sagsøgeren kan derfor ikke gøre gældende, at de omtvistede aftaler udgør en tilsidesættelse af artikel 85, stk. 1, fordi de går ud over en intern arbejdsfordeling i selskabet. Det må nemlig fastslås, at det af selve ordlyden af artikel 85 fremgår, at denne bestemmelse ikke omfatter en adfærd, der i realiteten udøves af en økonomisk enhed. Det tilkommer ikke Retten at give artikel 85 en anden anvendelse end tilsigtet for eventuelt at udfylde en lakune i den kontrolordning, der er indført ved traktaten, under henvisning til, at visse former for adfærd, som f.eks. de af sagsøgeren kritiserede, vil kunne falde uden for konkurrencereglernes anvendelsesområde.

55. Heraf følger, at det første led af anbringendet om overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1, ikke kan lægges til grund.«

7 Vedrørende det andet led af det første anbringende om, at der har været udøvet forskelsbehandling over for appellanten for så vidt angår priser og salgsvilkår, fastslog Retten følgende:

»61. Det bemærkes, at traktatens artikel 85, stk. 1, litra d), indeholder et forbud mod aftaler mellem virksomheder, vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og samordnet praksis, som består i anvendelse af ulige vilkår for ydelser af samme værdi over for handelspartnere, der derved stilles ringere i konkurrencen. Den forskelsbehandling, forbuddet i artikel 85, stk. 1, tager sigte på, må altså være en følge af en aftale, en vedtagelse eller en samordnet praksis mellem uafhængige, selvstændige økonomiske virksomheder, men må ikke bero på en ensidig adfærd, der udvises af en enkelt virksomhed.

62. Retten skal først bemærke, at de forbindelser, Parker opretholder med sine uafhængige forhandlere, er uden betydning for afgørelsen af nærværende tvist. Retten må under alle omstændigheder fastslå, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde ikke har oplyst, i kraft af hvilken aftale, vedtagelse eller samordnet praksis mellem Parker og dette selskabs uafhængige forhandlere der er sket forskelsbehandling af sagsøgeren.

63. I øvrigt har Retten ovenfor (jf. præmis 51) fastslået, at Parker og dets datterselskaber udgør én økonomisk enhed, hvis ensidige adfærd ikke er omfattet af forbuddet ifølge traktatens artikel 85, stk. 1, litra d). Følgelig udsættes Viho under nærværende sags omstændigheder ikke for en forskelsbehandling, der kan medføre sanktioner efter artikel 85, stk. 1, litra d).

64. Af det anførte følger, at det andet led af anbringendet om overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1, heller ikke kan lægges til grund.«

8 Vedrørende det andet anbringende om tilsidesættelse af traktatens artikel 86 fastslog Retten følgende:

»68. ... ifølge artikel 19, stk. 1, i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen, der i medfør af artikel 46, stk. 1, i nævnte statut og artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement finder tilsvarende anvendelse for denne, skal stævningen indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Den skal derfor indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på, mens en rent generel angivelse heraf ikke opfylder kravene i statutten og procesreglementet (den ovenfor nævnte dom i sagen Rendo m.fl. mod Kommissionen, præmis 130).

69. Retten skal bemærke, at sagsøgeren i den foreliggende sag uden at anføre nærmere blot hævder, at de største øvrige leverandører af blyanter, penne og andre kontorartikler følger den samme salgspolitik som Parker, og herefter gør gældende, at det må undersøges, om traktatens artikel 86 ikke skal anvendes som følge af den kollektivt dominerende stilling, de store producenter på det relevante marked indtager.

70. Den blotte henvisning i stævningen til traktatens artikel 86 uden tilføjelser i øvrigt vedrørende de pågældende virksomheders stilling på markedet, deres eventuelt ensartede adfærd eller deres økonomiske forbindelser, kan imidlertid ikke anses for at være tilstrækkelig under hensyn til statutten og procesreglementet.

71. Retten finder endvidere, at Kommissionen ikke har været forpligtet til at gennemføre en undersøgelse vedrørende en eventuel kollektivt dominerende stilling for producenterne af kontorartikler, da sagsøgerens klage af 22. maj 1991 ikke indeholder angivelser, der kan medføre, at Kommissionen skulle have gennemført en undersøgelse af det spørgsmål.

72. Heraf følger, at det andet anbringende, der vedrører overtrædelse af traktatens artikel 86, må forkastes.«

9 Vedrørende det tredje anbringende om tilsidesættelse af traktatens artikel 190 fastslog Retten endelig:

»75. Det bemærkes først, at det af Domstolens og Rettens faste praksis (Domstolens dom af 30.9.1982, sag 110/81, Roquette Frères mod Rådet, Sml. s. 3159, præmis 24, og Rettens dom af 29.6.1993, sag T-7/92, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 669, præmis 30) fremgår, at begrundelsen for en bebyrdende beslutning skal give de berørte parter mulighed for at blive bekendt med grundene til den trufne foranstaltning, således at de eventuelt kan gøre deres rettigheder gældende og efterprøve, om beslutningen er velbegrundet, samt gøre det muligt for Fællesskabets retsinstans at udøve sin prøvelsesret.

76. Dernæst bemærkes, at Kommissionen ikke i begrundelsen for de beslutninger, den må udstede for at sikre, at konkurrencereglerne anvendes, er forpligtet til at tage stilling til hele den argumentation, parterne har udviklet til støtte for deres krav. Det er nemlig nok, at Kommissionen redegør for de faktiske forhold og de retlige omstændigheder, der er af afgørende betydning for beslutningens opbygning (jf. Rettens dom af 24.1.1992, sag T-44/90, La Cinq mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 35, og den nævnte dom i sagen Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, præmis 31).

77. Det må endvidere fastslås, at den omtvistede beslutning angiver de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, der begrunder afvisningen af sagsøgerens klage, og således gør det muligt for sagsøgeren at anfægte dens lovlighed og for Retten at gennemføre sin legalitetskontrol. Heraf følger, at den anfægtede beslutning ikke er behæftet med mangler i henseende til begrundelsen.

78. Det følger af alle de anførte grunde, at sagsøgte i det hele skal frifindes.«

10 I appelskriftet har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom, annullation af den anfægtede beslutning samt at Kommissionen tilpligtes at

betale sagens omkostninger, herunder Parker's omkostninger. Kommissionen har nedlagt påstand om forkastelse af appellen og, sandsynligvis subsidiært, forkastelse af søgsmålet som værende ubegrundet. Endelig har Kommissionen påstået appellanten tilpligtet at betale sagens omkostninger.

11 Til støtte for appellen har appellanten fremført tre anbringender. For det første, at EF-traktatens artikel 2, artikel 3, litra c) og g), og artikel 85, stk. 1, er tilsidesat, for det andet, at EF-traktatens artikel 86 er tilsidesat, og for det tredje, at EF-traktatens artikel 190 er tilsidesat.

Det første anbringende

12 Anbringendet om, at traktatens artikel 85, stk. 1, er tilsidesat, består af to led. For det første gør appellanten gældende, at Retten fejlagtigt har antaget, at den af Parker iværksatte salgspolitik, hvorved datterselskaberne forbydes at levere Parker-produkter til kunder, der er etableret i andre medlemsstater end den, hvor datterselskabet er etableret, og hvorved datterselskaberne pålægges at henvise deres ordrer til det kompetente lokale datterselskab, ikke er omfattet af traktatens artikel 85, stk. 1. Endvidere anfører appellanten, at Retten fejlagtigt har antaget, at Parker's forskelsbehandling af appellanten og dennes uafhængige forhandlere heller ikke var i strid med artikel 85, stk. 1, litra d).

Første led af det første anbringende

13 Appellanten anfører, at den omstændighed, at der er tale om en adfærd, som følges inden for en koncern, ikke er til hinder for at anvende artikel 85, stk. 1, når det med kompetencefordelingen mellem selskaberne i Parker-koncernen tilsigtes at opretholde og afskærme de nationale markeder ved hjælp af en absolut områdebe-

skyttelse. En sådan adfærd fra en virksomhed, som har skadelige virkninger for konkurrencen, skal derfor ikke vurderes anderledes, afhængig af, om den følges inden for en koncern, eller om den følges i forholdet mellem Parker og nogle uafhængige forhandlere. Appellanten anfører navnlig, at en sådan områdebeskyttelse forhindrer tredjemand, såsom appellanten, i frit at aftage leveringer inden for Fællesskabet hos det datterselskab, som tilbyder de mest fordelagtige økonomiske vilkår, og forhindrer dem dermed i at overvælte disse fordele på forbrugerne.

14 Det er således appellantens opfattelse, at EF-traktatens artikel 85, stk. 1 — når denne fortolkes på baggrund af bestemmelserne i traktatens artikel 2, artikel 3, litra c) og g) [tidligere EØF-traktatens artikel 3, litra f)] — også finder anvendelse, når den pågældende politik bestående i henvisning af ordrer går videre end en simpel intern fordeling af opgaverne inden for Parker-koncernen.

15 Det skal herom for det første præciseres, at det er uomtvistet, at Parker's datterselskaber i Tyskland, Belgien, Spanien, Frankrig og Nederlandene er helejede datterselskaber, og at deres salgs- og marketingvirksomhed ledes af en områdegruppe, der er udpeget af moderselskabet, og som navnlig kontrollerer salgsmål, bruttofortjeneste, salgsomkostninger »cash flow« og varelagre. Denne områdegruppe fastlægger også, hvilket produktudvalg der skal udbydes, kontrollerer reklamevirksomhed og giver instrukser vedrørende priser og rabatter.

16 Parker-koncernens datterselskaber udgør således en økonomisk enhed, inden for hvilken datterselskaberne ikke har nogen reel selvstændighed ved fastlæggelsen af deres adfærd på markedet, men udfører de instrukser, de modtager fra moderselskabet, hvis kontrol de er underlagt (jf. ovennævnte dom i sagen ICI mod Kommissionen, præmis 133 og 134; domme af 31.10.1974, sag 15/74, Sterling Drug, Sml. s. 1147, præmis 41, og sag 16/74, Winthrop, Sml. s. 1183, præmis 32; dom af 4.5.1988, sag 30/87, Bodson, Sml. s. 2479, præmis 19, og af 11.4.1989, sag 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen og Silver Line Reisebüro, Sml. s. 803, præmis 35).

17 Herefter kan den politik bestående i henvisning af ordrer, som Parker har ført, og som i det væsentlige består i at opdele de forskellige nationale markeder mellem koncernens datterselskaber, have virkninger uden for Parker-koncernens sfære, der kan påvirke tredjemands konkurrencestilling, men kan ikke medføre, at artikel 85, stk 1, finder anvendelse, selv om denne bestemmelse sammenholdes med traktatens artikel 2 og artikel 3, litra c) og g). Derimod kan en sådan ensidig adfærd falde ind under traktatens artikel 86, hvis betingelserne for dennes anvendelse i øvrigt er opfyldt.

18 Retten har derfor korrekt antaget, at der er tale om en og samme økonomiske enhed, og at det som følge heraf er udelukket at anvende artikel 85, stk. 1, på Parker-koncernen.

Andet led af det første anbringende

19 Appellanten har gjort gældende, at Retten endvidere fejlagtigt har antaget, at det af Parker anvendte salgssystem ikke var i strid med artikel 85, stk. 1, litra d), da det ikke medførte, at Parker-koncernen og dennes uafhængige forhandlere forskelsbehandlede appellanten med hensyn til de anvendte priser og salgsvilkår.

20 Hvad angår den forskelsbehandling, som Parker-koncernen hævdes at have udøvet ved sin adfærd, er det ovenfor fastslået, at en sådan adfærd ikke er omfattet af forbuddet i artikel 85, stk. 1, selv om det måtte være godtgjort, at den faktisk har været udvist.

21 Hvad derimod angår den forskelsbehandling, som Parker og koncernens uafhængige forhandlere i forening hævdes at have udøvet over for appellanten, anfører

sidstnævnte, at Retten fejlagtigt har fastslået, at de forbindelser, Parker opretholder med sine uafhængige forhandlere, er uden betydning for afgørelsen af den foreliggende tvist.

22 Herom bemærkes, at Retten i den anfægtede doms præmis 62 har angivet to grunde til at forkaste appellantens argument. I appelskriftet har appellanten udelukkende anfægtet den første af disse grunde, som var, at spørgsmålet fandtes at være uden betydning for tvistens afgørelse. Appellanten har ikke anfægtet den anden grund, som var, at appellanten under alle omstændigheder ikke har godtgjort, hvilken aftale, vedtagelse eller samordnet praksis mellem Parker og koncernens uafhængige forhandlere der skulle have medført en forskelsbehandling af appellanten. Følgelig er det ufornødent at undersøge, om dette argument er berettiget.

23 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at det første anbringende må forkastes.

Det andet og tredje anbringende

24 Appellanten har i det væsentlige gjort gældende, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 86 og 190, men appellanten har ikke præciseret sine indsigelser over for den appellerede dom på disse punkter, men har begrænset sig til at henvise til stævningen og de for Retten fremlagte bilag.

25 Det bemærkes, at appelskriftet ifølge artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement skal indeholde en angivelse af de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes til støtte for appellantens påstande ved Domstolen. Følgelig skal et appelskrift præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, og de argumenter, der særligt støtter denne påstand.

26 En appel, der blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, opfylder ikke dette krav. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. bl. a. kendelse af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 10-13).

27 I den foreliggende sag har appellanten således med de to fremførte anbringender udelukkende henvist til de anbringender, som allerede er blevet fremført for Retten i Første Instans.

28 Det andet og tredje anbringende må derfor afvises fra realitetsbehandling.

29 Da ingen af anbringenderne har kunnet tages til følge, må appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

30 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger for Domstolen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Mancini Kakouris Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. oktober 1996.

R. Grass G. F. Mancini

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling